

Benjamin Netanyahu en zijn confrontaties met Barack Hoessein Obama

Door: Franklin ter Horst (Aangemaakt: 31 oktober 2022)

De eerste keer dat [Netanyahu Obama ontmoette](#) was op 10 februari 2007, toen Netanyahu oppositieleider was en Obama een eerstejaars senator. Netanyahu dacht, ondanks dat ze er heel verschillende standpunten op na hielden, dat hij wel goed met Obama zou kunnen samenwerken maar verwierp zijn eerste indruk al snel en sprak van “wishful thinking”. Een maand nadat Obama zijn kandidatuur voor de presidentsverkiezingen officieel had ingediend zei hij tegenover een groep activisten van de Democratische Partij: “[Niemand lijdt meer dan het Palestijnse volk](#)”. Hij beweerde dat een Palestijnse staat stabiliteit, vrede en democratie in het Midden-Oosten zou brengen. Toen al kon iedereen vermoeden hoe zijn toekomstige beleid als Amerikaans president ten aanzien van het Israëliisch-Palestijns conflict er zou uitzien en waar zijn voorkeuren zouden liggen. Ook noemde hij Israël toen al een destabiliserende factor in het Midden-Oosten maar Netanyahu overtroefde hem met kennis en constateerde dat hij niets begreep van de historische feiten van het Israëliisch-Palestijns conflict. Netanyahu werd voor hem een obstakel omdat hij weigerde alle bouwactiviteiten stop te zetten, in wat Obama de bezette Palestijnse gebieden noemde.

Tijdens hun eerste ontmoeting in het Witte Huis in 2009, liet Obama zijn ware aard zien en bedreigde hij Netanyahu met de woorden: *‘Weet je, mensen lezen me vaak verkeerd, maar ik kom uit Chicago. Ik weet hoe ik moet omgaan met taaie rivalen.’* Vervolgens zei Obama iets wat Netanyahu diep schokte omdat het leek alsof hij probeerde *“hem angst aan te jagen.”* In een onlangs gepubliceerde biografie genaamd [Cracking the Netanyahu Code](#), zei journalist Mazal Mualem dat Obama gebaarde alsof hij iemands keel doorsneed.

De anti-Israël [extremist Barack Hoessein Obama](#) werd door Netanyahu op alle fronten overklast

Een van Obama’s eisen aan Israël was om een reeks controleposten te verwijderen wat onmiddellijk resulteerde in enkele terroristische aanslagen. Zo werd rabbijn Meir [Avshalom Chai](#), de 45 jarige vader van 7 kinderen door drie leden van de Al-Aqsa Martelaren Brigade - onderdeel van de Fatah beweging- in de buurt van Nablus, het Bijbelse Sichem klem gereden en met kogels doorzeeft.

De drie terroristen waren lid van de door de [Amerikaan Keith Dayton getrainte ‘veiligheidstroepen’](#). Deze troepen dienden in Sichem de orde te handhaven en de terreurinfrastructuur te ontmantelen maar daar is niets van terecht gekomen. Sichem is sindsdien [veranderd in een terreurnest](#). Het Amerikaanse ‘vredeswonderkind’ noemde Sichem vlak voor de aanslag ‘nog een oase van rust’ en eiste ogenblikkelijk opheldering van Israël nadat het de terroristen had uitgeschakeld en toonde geen enkel medeleven met de familie van de vermoorde rabbijn.

Tijdens een bezoek aan het Witte Huis in 2010 sprak Obama tegen de Israëliische delegatie alsof ze werknemers in zijn bedrijf waren, of studenten in zijn klas, geen vertegenwoordigers van een soevereine staat. De minachting voor Netanyahu droop ervan af maar het gesprek met Netanyahu liep bepaald niet naar wens van Obama. De Washington Post omschreef Obama als “ijzig” en ‘rancuneus’ en *“behandelde Netanyahu alsof het een smerige Derde Wereld dictator was die alleen nodig is om strategische redenen, maar verder op afstand gehouden moet worden”* aldus de krant. Israëliische kranten spraken van “vernederings” en een door Obama gelegde “hinderlaag”. Er was geen staatsdiner, zoals gebruikelijk wanneer gasten het Witte Huis bezoeken. Er werden geen foto’s genomen na de bijeenkomst en geen contacten met de pers.

Hoogleraar buitenlandse betrekkingen Walter Russell Mead schreef in ‘American Interest’, onder de titel ‘De dromer gaat neer in de boksring, uitgeteld’: *“Obama laat keer op keer zien als de minst vaardige manager van de Amerikaanse Midden-Oosten politiek in zeer lange tijd. Zijn groteske, vernederende en volledige diplomatieke mislukking in zijn omgang met premier Netanyahu is vrij uniek in de Amerikaanse geschiedenis. Drie keer is hij ingegaan tegen Netanyahu; drie keer heeft hij roemloos gefaald. De laatste nederlaag – de dodelijke, vernietigende toespraak van Netanyahu tot het Congres, waarin hij het buitenlands beleid van president Obama aan stukken scheurde onder voortdurende staande ovaties door de parlementsleden van beide*

politieke partijen – is mogelijk de meest opzienbarende en doeltreffende openbare terechtwijzing aan een Amerikaanse president dat ooit door een buitenlandse staatsman is gegeven.”

Obama zette zichzelf weg als een clown. Netanyahu veegde de vloer met hem aan. Obama hield vervolgens enkele dagen later nog een toespraak, nerveus, onzeker, weifelachtig. Op 24 mei 2011 werd Netanyahu met gejuich in Washington ontvangen. Daar viel hem de bijzondere, zeldzame eer te beurt om een gezamenlijke bijeenkomst van het Amerikaanse Huis van Afgevaardigden en de Senaat toe te spreken. Tijdens zijn toespraak raakte hij de Amerikaanse ziel in het hart, en zelfs daarbuiten. De hele wereld kon zien dat de premier van Israël aanzienlijk meer steun had dan Obama die duidelijk geen idee had waar hij het tegen op nam, toen Netanyahu het woord nam. Netanyahu's toespraak werd maar liefst 29 maal door applaus onderbroken, waarvan 26 maal als staande ovatie, van de parlementsleden, hoewel hij de Amerikaanse president niet alleen trotseerde maar eveneens te kijk zette. Het langste applaus, dat bijna vier minuten duurde, viel hem reeds te beurt toen hij de historische zaal betrad. Hij herhaalde dat Israël niet zal terugkeren naar de grenzen van 1967, waarop Obama had aangedrongen.

Netanyahu krijgt een staande ovatie in het Amerikaanse Huis van Afgevaardigden op 24 mei 2011

De machtswellusteling Obama was de meest [Israël vijandige Amerikaanse president ooit!](#) Hij is vanaf het begin van zijn presidentschap bezig geweest Israël als een pariastaat neer te zetten en wekte de indruk dat Israël de steun van de VS niet langer verdiende. [De man was in staat Israël te verraden](#) als hij zijn zin niet kon krijgen. Hij deed geen

enkele moeite zijn afkeer van de Joodse staat te verbergen en stuurde regelmatig aan op een frontale botsing met de regering van Benjamin Netanyahu.

Caroline Glick columnist van de Jerusalem Post, schreef in een analyse van [Obama's toespraak in Caïro](#), hoe hij op een voor Israël intens gemene manier impliciet de aloude Arabische doelstellingen om de Joodse staat totaal te vernietigen, min of meer ondersteunde. Voorafgaand aan zijn reis naar Saoedi-Arabië en Egypte verklaarde Obama in interviews, om mensen de 'harde waarheid' te vertellen. Daarbij citeerde hij verzen uit de Koran en voegde daar nog aan toe: *“Wees gericht op god (allah) en spreek altijd de waarheid”*. Zijn poging om de waarheid te vertellen mislukte echter jammerlijk. Al zijn 'harde waarheden' over Islamitische extremisten, gelijke rechten voor vrouwen, vrijheid van religie en de noodzaak van de democratie bestonden slechts uit niets zeggende theoretische verklaringen.

Hij negeerde compleet het feit dat in vrijwel de hele Islamitische wereld aan moslimvrouwen fundamentele wettelijke- en mensenrechten onthouden worden. Vervolgens rechtvaardigde hij deze uitspraken door op een leugenachtige manier te stellen dat Amerikaanse vrouwen op vergelijkbare manier aan ongelijkheid worden blootgesteld. Verder sprak hij weliswaar over de noodzaak van vrijheid van religie, maar negeerde hij de bestaande religieuze apartheid in onder meer Saoedi -Arabië. Hij benadrukte de zegeningen van de democratie, maar verzuimde de islamitische landen te noemen waar dictators de bevolking tiranniseren. Ook liet hij zien het Arabische gezichtspunt te omarmen dat Israël een 'vreemde' -en daarom niet te rechtvaardigen- indringer is in de Arabische wereld. Sterker nog: in plaats van de Arabische afwijzing van Israël aan te vallen, legitimeerde hij deze juist. Hij legitimeerde deze leugens door foutief te stellen dat *'het streven naar een Joods thuisland geworteld is in een tragische geschiedenis'* waarmee hij de oprichting van Israël verbond aan de Holocaust. *'Zoals het verdriet en de trauma's in de geschiedenis van de Joden hebben geleid tot een staat, zo hebben de Palestijnen, die nu veel moeten lijden, eveneens recht op een staat. Al ruim zestig jaar ondergaan ze de pijn van het ontheemd zijn'* aldus Obama.

Historisch gezien klopt hier natuurlijk helemaal niets van, aangezien de [Volkerenbond al in 1922](#) besloot tot de heroprichting van de Joodse staat en er in die tijd helemaal geen 'Palestijns volk' bestond. Nog erger dan zijn doelbewuste blindheid voor de historische, legale en morele rechtvaardigingen voor Israëls wedergeboorte was Obama's omschrijving van Israël zelf. Op een brutale, valse en aanstootgevende wijze vergeleek hij Israëls behandeling van het PLO-bewind met de behandeling van zwarte slaven door hun blanke meesters in het Amerikaanse slaventijdperk. Zo plaatste hij PLO-terroristen in dezelfde moreel zuivere categorie als slaven. Het

meest walgelijk was misschien nog wel, dat Obama het PLO-terrorisme verhief tot het morele niveau van de slavenrebellens en de Amerikaanse burgerrechtenbeweging, door hier naar te verwijzen met het Arabische eufemisme hiervoor: 'verzet'.

Obama verhief het PLO-terrorisme tot het morele niveau van de slavenrebellens.

Tijdens de toespraak in Caïro noemde hij de islam een “*Religie van Vrede*” en dat terwijl de islam in werkelijkheid de eerste plaats inneemt op de lijst van de grootste volkerenmoordenaars in de geschiedenis der mensheid met naar schatting 300 miljoen in naam van Allah vermoorde “ongelovigen”. Ook sprak hij over “fantastische wetenschappelijke verworvenheden” van de islam. Maar de waarheid is dat de moslims zelden iets van [enig belang hebben uitgevonden](#). Alle uitvindingen, waarop de islam voor zichzelf aanspraak maakt, heeft het gestolen van de door hen veroverde volkeren en deze tot zijn verworvenheden verklaard. Obama’s toespraak in Caïro was een totale overgave aan de islam en een smerige aanval op Israël.

Op 1 oktober 2014 vond er opnieuw een ontmoeting tussen [Obama en Netanjahoe](#) plaats in het Witte Huis en leek het opnieuw niet erg te

boteren tussen beide leiders. Slechts enkele uren nadat Netanyahu met hem had gesproken, kwam de stoom al weer uit zijn oren en begon hij als een klein kind te jammeren over door Israël aangekondigde bouw van een serie nieuwe huizen in de wijk Silwan en in Givat Hamatos in het zuiden van de stad, huizen voor zowel Joden als Arabieren. Netanyahu noemde de kritiek op de bouwplannen [bijzonder misplaatst](#) gezien het feit dat een belangrijk deel ervan voor de Arabieren bestemd was. Een andere confrontatie tussen Obama en Netanyahu vond plaats toen de premier zich in maart 2015 uitsprak tegen [de nucleaire deal met Iran](#) voor beide huizen van het Congres, een toespraak waar de regering-Obama fel tegen was.

Om zijn haat tegen Israël nog maar eens duidelijk te onderstrepen, maakte Obama op 10 mei 2016 bekend een [bedrag van 50 miljoen dollar](#) aan zijn moslimterroristische Hamas-vriendjes in Gaza over te maken zodat deze Baäl-doodscultuur nog wat extra tunnels richting Israël konden bouwen en de nodige dodelijke aanvallen plegen op onschuldige Israëlische burgers. De man was duidelijk uit op de vernietiging van Israël.

Jezus komt

Franklin ter Horst

E-mail: Hijkomt@hetnet.nl

Terug naar: [Inhoud](#)